

Бѣше тжженъ есененъ день;
 глѣхнали хълмове и падини се
 тулѣха едно задъ друго; та-
 тъкъ се чернѣе балкана, надъ
 чиито потъмнѣли вършини се
 свело небе съ оловени облаци,
 които навели разчорлени глави.
 сѣкашъ плачатъ надъ млѣкна-
 лата земя.

Отби се отъ друма по ко-
 ларски пжтъ; възлезе на друга
 падина и пакъ спрѣ.

Загледа се въ пожълтѣлата
 трева. Тя сѣкашъ се снишаше
 и стелѣше погребално намѣ-
 тало на земята, която умира;
 спрѣ погледъ на шубрѣчкитѣ
 по синури и ржтлини и не ви-
 дѣ птички изъ тѣхъ. Само нѣ-
 кжде далечъ, далечъ на почер-
 нѣли угари се мѣрна ято тежки
 врани да се вдигатъ и кацатъ.

Тжженъ, мжчителенъ день.

Дълго стоя Павелъ, вслу-
 шанъ (въ отпусналото се на-